

På besøg hos den blodtørstige grev Dracula

Borgen Bran der er »udnævnt« til Draculas Borg, selv om Vlad Dracul aldrig har ejet den. Den er charmerende og hyggelig, men også meget turist-overrendt.

En varm klassisk koncert, en advarsel om en brun bjørn, en frugtsnaps med smag af scooterbenzin og et besøg på grev Draculas slot. Rumænske Brasov byder på mangfoldige oplevelser

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@midtjyllandsavis.dk

Vi har opholdt os i Bukarest i 6 dage, har taget toget nordpå til middelalder-byen Brasov ved Karpaterne.

Det er første gang, vores 13-årige søn er alene afsted med de to gamle, så vi forsøger efter bedste evne at kompensere ved at opsøge aktiviteter, der giver mening for ham.

En af disse udflugter går til Adventure Camp, der ligger i et rekreativt område i Brasov's udkant. Det første, man kommer til, er en kunstig sø, som der hvert andet øjeblik kommer drønen-de en person hen over i en stålwire. Det ser lovende ud. Herefter møder vi en ret lang kø uden nævneværdigt flow. Køen skyldes, at der kun er én ekspedient til at checke de mange mennesker ind, og rumænerne ser ud til at tage det ganske afslappet. Der er heller ikke andet at gøre.

For at sønnen kan benytte den sorte

rute, bilder vi dem ind, at han er 16 og ikke 13. Med sine 1,85 m er han større end 98 procent af de voksne. Fruen og sønnen køber billet til trætoppene og forsvinder hurtigt ud af syne.

Undertegnede trisser rundt på skovbunden og iagttager aktiviteterne i ro og mag. Efter to en halv time lyder dommen fra de to eksperter: Området er for tætpakket, så man har folk oven over hovedet, medens man kravler hen over nogen, der spiser frokost under en. Den afsluttende svævetur ud over søen er dog uforlignelig. Mor og søn er slidt efter at have kravlet rundt i varmen.

Et par hundrede meter fra busstop-pestedet ligger byens eneste Korea-restaurant. Den skal checkes ud. Vietnamesisk, thai og indisk er blandt vores favoritter, men det koreanske køkken er i en klasse for sig. Indretningen er noget fersk, og vi må vente en stiv time, så der ryger et par kokkehuer der, men maden er som altid fortræffelig.

Varm koncert

Sidst på dagen har vi aftalt med vores værtinde, at vi skal til klassisk koncert. Vi har set frem til det, og det er tilmed gratis. Cirka 100 privilegerede sidder allerede på stole i et afspærret område nærmest scenen. Vi får heldigvis en ståplads, så vi kan hænge lidt op ad gelænderet, men det er frygteligt varmt, og vi står med den lave sol lige i hovedet.

Musikken er fra 1920'erne af den romantiske skuffe, og en kvinde i pastel-

farvede gevandter og en kæk sommerhat synger for på det hele. Der synges med, og man opfordres til at klappe i takt. Det bliver sagt »romanesco« (rumænsk) mange gange mellem numrene, - nationalfølelsen er helt oppe at ringe.

Hvis Stig Rossen var trådt ind på scenen undervejs, ville ingen løfte et øjenbryn, - bortset fra at han formentlig ikke kan synge på rumænsk. Jeg må forlade sceneriet flere gange for at få klaret hjernen og får taget nogle gode smugbilleder af folk, der står og drømmer sig 100 år tilbage i tiden.

Bjørne-alarm

Hjemme på værelset vælter en sindssyg høj skinger lyd ud af fruens mobiltelefon. Advarsel Nødsituation! siger displayet. Resten er på rumænsk og handler om en bjørn, der er observeret i vores nabolag med angivelse af præcis adresse. Den er at betragte som farlig, og man skal holde sig væk. Vores air'b'nb-værtinde Mady fortæller, at hun har haft en bjørn i haven og rode i skraldespanden flere gange. Det kan tilføjes, at Rumænien, med 6000 styk, har Europas største bestand af brune bjørne. Det forslår jo mere end den halve snes ulve, vi har i Danmark. Normalt angriber de ikke mennesker, men der er stor respekt for dem. En voksen han kan veje op til 400 kg

For et par dage siden har vores værtinde sat plasticflasken med Palinca frem på bordet og opfordret os til at tage en

dram. Denne dag er der sat to små glas frem, og vi ser ingen anden udvej end at tage en skarp på fastende hjerte. Fruen hælder to små sjatter op, og vi bunder. Det har noter af terpentint, barbersprit og et strejf af scooterbenzin, og det river langt ned i svælget. Man må håbe, at det er godt for et eller andet. Men på den anden side, - hvem ville frivilligt begynde dagen med en stuevarm Rød Ålborg! Palinca er oftest fremstillet af destillerede blomster, og næsten alle rumænere laver deres egen hjemmebrændte, og de synes alle, at netop deres er den bedste. Det er lidt uholdbart at sige nej, når man bliver budt, afhængigt af situationen.

Følgende dag er vi oppe og se White Tower, et fæstningstårn. Udsigten ud over den gamle bydel herfra er uforlignelig. Brasov er virkelig billedskøn som et maleri. I nogle tunneller inde i et bjerg oplever vi en spændende kunstudstilling, hvor lys og skygger spiller en stor rolle. Her er også dejligt køligt, hvilket ikke er uvæsentligt.

Klovn kampsveder

På torvet midt i den gamle bydel står en klovn og kampsveder i en klovnedragt og med mindst 70 folie-balloner med helium i. Det er umuligt ikke at føle medlidenhed med den stakkel, som er inde i dragten og står midt i den bagende sol fra morgen til aften. Et par andre, der også sveder, er Mickey og Minnie Mouse, som man kan blive fotografe-

ret sammen med. Da vi sidder på en udendørs café, opdager min søn at de to har sat sig diskret på trappen i skyggen overfor, og har taget de tykke polstrede hoveder af, medens de drikker vand og kigger i mobiltelefonen. Det er to drenge på ca. 16 år, der er inden i figurerne.

Tænk, jeg vidste ikke, at der var en stor dreng inde i Minnie Mouse«, udbryder min søn. Han synes det er underligt, at de i det mindste ikke har valgt en pige til den rolle.

SIXT er det eneste biludlejningsfirma, vi kan finde på nettet, og vi gider ikke at blive snydt af ukendte firmaer som opfinder ekstraudgifter, som vi skal betale bagefter. Vi har bestemt os til at leje en lille rumænsk Dacia i seks dage. Det koster ganske vist 3500.- kr. hvis man vil aflevere den i Bukarest lufthavn til slut.

Da de tager telefonen mandag morgen lyder beskeden, at alle biler er lejet ud en rum tid ud i fremtiden. Vi klager vores nød til Madi, som vi bor hos, og prøver at indstille os på at tage bussen til en anden by og så fremdeles de sidste seks dage. Det er ikke nogen god plan, - vi skulle jo på roadtrip og ud og opleve Karpaterne på nærmeste hold. En times tid senere kommer Madi med sin telefon. En engelsktalende mand spørger, om det er korrekt, at vi vil leje en bil. Han har en velvoksen Opel Vectra stationcar med bakkamera, aircondition og lædersæder til »fourteen« euro. Jeg har svært ved at høre, om det er 14 eller 40 euro pr. dag, men det er også ligegyldigt. Det viser sig at være 14 euro pr. dag, og altså 630.- kr for seks dage.

Olsen Banden-kulisse

Det giver mere mening end 3500.- kr. for en lille Dacia-sprøjte. Han vil gerne køre os alle tre de 171 km. til Bukarest lufthavn på lørdag for 450.- kr. Det er en fire timers tur! Stedet, hvor vi skal hente bilen, er mandens mekanikerværksted. Der er blandt andet en gammel lukket fabrik, som er okkuperet af flere små erhvervsdrivende, en del skrot, en stor kran og et simpelt skur på tre enhalv kvadratmeter, hvor en mand laver omeletter og burgers på bestilling.

Hvis Erik Balling levede og var kommet forbi, havde han omgående valgt stedet som kulisse til en ny Olsen Banden film.

Så af sted med kurs mod slottet Bran for at se, om vi er heldige at løbe ind i grev Dracula ham selv. Vi gør det mest for fruens skyld, for stedet er lidt af en turistfælde, og sønnen og jeg har været der. Bortset fra det er slottet faktisk meget nuttet. Ankommer lige til åbnings-tid, og der er allerede en kø på mindst 200 personer, der venter i den bagende sol. Vi tager tjansen på skift, medens de andre to ser til de cirka. 117 boder med skindvarer, træsnit og thekopper med Draculas kontrafej. Så endelig efter en time er vi inde.

Som sagt er slottet mere charmerende

og pittoresk end uhyggeligt. I et par rum kan man opleve middelalderlige torturinstrumenter, hvis man betaler 15.- kr. ekstra. Vi dropper det. Det skæpper sikkert godt i kassen på den lange bane. Der er også et rum med virtuel uhygge, for at det skal smage lidt af død og skræk.

Bran er svær at komme udenom, hvis man er på de kanter, men lur mig om ikke der findes andre slotte, måske mindre istandsatte, men med en lige så autentisk stemning og langt færre turister.

Draculamyten er jo ren og skær fiktion, så det ene slot kan jo, i og for sig være lige så godt som det andet.

På hjemturen er der tid til at slå et slag forbi Rumæniens største romakvarter Garcini. Vi har lidt erfaring med den slags, men det er jo ikke et sted, man kører ud, sætter bilen og strejfer rundt og tager billeder. Ifølge en rapport bor der omkring 10.000 romaer under kummerlige forhold i området, og samme rapport fra 2017 fortæller, at 52 procent af beboerne er 17 år eller derunder, og at 63,4 procent af de unge kvinder er mødre, før de fylder 18. Der mangler indlagt el og vand, og arbejdsløsheden er tårnhøj.

Umanerligt nysgerrige

Romabebyggelsen ligger en smule væk fra landevejen, men man er ikke i tvivl om, at man er på rette sted. Folk går til fods langs vejen, når ikke de triller astadigt af sted på en af de mange hestevogne. Man får jo ikke et ordentligt indtryk af noget på denne måde, men vi er bare så umanerligt nysgerrige. Vi vender bilen i et øde område med et enkelt sammenklampt bræddeskur i vejsiden. En stor aggressiv hund kommer farende ud og løber langs med bilen og gør som en rasende, som om den forsøger at æde fordøren.

Tilbage i Sacele, i den pæne ende af byen, står døren åben til en skole, sønnen og jeg forsøgte at besøge for et par dage siden. Sønnen og jeg går ind ad porten og prøver at gøre os forståelige over for en mand, der kun taler rumænsk. Han forstår dog netop så meget, at vi skal vises ned til en anden bygning og guider os gennem et lille hul i et hegn. Stedet, vi er kommet til, er opført med midler fra Velux-fonden, og det er min gode bekendte Jens-Jørgen Pedersen fra Lină, der står i spidsen for uddeling af midler.

Vi er her uanmeldt, da man ellers ville stadse op, fordi de ville opfatte os som repræsentanter for fonden. Det betyder desværre, at døren er låst. Jeg ringer til et nummer, der står på døren og får fat i Daniel, der sammen med sin kone Emma har oprettet »Ziurel«, center for erhvervsuddannelse. Han ærgrer sig over, at han ikke er i byen, men ringer til fru Emma, der et øjeblik efter ankommer i bil og viser os rundt på stedet, som har fungeret som hostel, og som

Brasovs hyggelige gamle bydel med »Den sorte kirke« til venstre og taffelbjerget med Brasov skiltet i baggrunden. Det er fra skoven her, at bjørnene besøger byens udkant.

Udendørs sommerkoncert med Brasov Philharmonikerne. Der spilles romantisk musik af den højtagtede rumænske komponist Georges Enescu.

DRACULA

Den irske forfatter Bram Stoker udgiver i 1897 romanen Dracula.

Historien udspiller sig i det fjerne Transsylvanien, og hovedpersonen er som bekendt en blodtørstig greve, der huserer på et ensomt beliggende slot. Stoker lod sig inspirere af en historisk person, hærføreren Vlad Tepes, med øgenavnet Dracul.

Vlad Tepes eget slot er i dag helt ruineret. Han havde tilnavnet spidderen, idet han lod tilspidsede pæle banke op i endetarmen på sine fjender og stillede dem op i rækker.

Tepes opfattes faktisk som nationalhelt i dagens Rumænien, da han var medvirkende til at holde de ottomanske hære i skak. Bram Stoker besøgte aldrig Transsylvanien. Og så har Vlad Tepes jo aldrig ejet eller beboet slottet Bran.

Kvinde sælger røget ost ved rastepads. Hun får et par kroner og jeg tager et par billeder. Bemærk det smukke landskab bag hende. Det er skønt at komme lidt på landet, efter at vi har lejet bil.

Hestevogne som transportmiddel ser man rigtig mange af på landevejene, især når man kommer lidt væk fra de store byer. Det er som i Danmark i tiden omkring 2. Verdenskrig.

rummer værksteder for unge fra roma-bebyggelsen Garcini, der kunne lære et håndværk her.

Man har ligget underdrejet en rum tid på grund af corona. Emma er supersød, og det kunne have været hyggeligt at møde hende og Daniel under private former. De to har turneret som musikere i England, før de kom til Rumænien og

startede på en helt ny tilværelse. Hun insisterer på, at vi tager en lille gave i form af en keramikplatte med ud til fru, der sidder i bilen og har det lidt skidt. Det er en rigtig smuk gestus.

Med den slutter den tredje beretning fra Rumænien. På den fjerde og sidste skal vi på roadtrip i Karpaterne i Opel Vectra, - intet mindre!